

Paragraph omhandler ganske vist mange andre Forseelser end Overtrædelser af Politibestemmelser; men det vilde dog være forunderligt, om man i 1863 virkelig skulde have ladet § 8 i Loven om Kjøbenhavns Polities Omordning passere uden videre Bemærkning end den, at Straffen for Børn var overladt til — jeg havde nær sagt — Dommerens Opfindsomhed, naar man ikke havde tænkt sig, at den under samme Dato emanerede Lov skulde anvendes paa den. Her kommer jeg med en anden Indvending mod det ærede Medlems Bebrejdelser, om jeg saa maa sige. Det kan dog ikke være det ærede Medlems Mening, at Børn skulde være straffrie for Overtrædelser af Politivedtægten. Det er dog klart, at der i Politivedtægterne vil komme til at indeholdes Bestemmelser, der ere saa naturlige og paa-trænge sig Enhver med Nødvendighed, at man dog ikke kan lade de Børn være straffrie, der idelig overtræde Bestemmelserne, der idelig forulempe Færdigheden eller udsætte de Ridende eller Kjørende for Fare. Sigt kan man dog ikke lade gaae i det Uendelige; de Bedkommende maae straffes. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds indrømmede, at Bødestraffe var der ikke Spørgsmaal om at anvende paa Børn. Altsaa bliver der jo, saavidt jeg skjønner, intet Andet tilbage end corporlige Straffe, og naar den ærede Rigsdagsmand, som det forekom mig til Slutningen indskrænkede sin Fordring til en særegen Maade med Hensyn til Executionen af Straffen, da er dette en Ting, som jeg med stor Lethed vil kunne gaae ind paa, og det er Noget, som jeg ikke engang tror er udelukket ved den Maade, hvorpaa Lovudkastet er affattet. Vel seer det, naar det trækkes frem paa den Maade, som det er blevet af det ærede Medlem, blodigt og haardt ud, naar Børn for disse Sager skulde straffes med corporlige Straffe; men det ærede Medlem maa dog ogsaa lægge Mærke til, at der umiddelbart efter Straffebestemmelsen kommer en anden Bestemmelse, som siger: „Derfor den af et Barn begaaede Forseelse maa tilskrives Mangel paa behørigt Tilsyn af Forældre eller Andre, der træde Barnet i Forældres Sted, ville disse og ikke Barnet være at straffe for Forseelsen“.

Der maa endvidere tages i Betragtning, hvad ogsaa det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Koch) anførte, at Dommeren jo i langt større Omfang med Hensyn til Børn vil anvende den Bemyndigelse, som Lovudkastet giver ham til at slutte Sagen med en Advarsel. Det er altsaa kun, naar der i enkelte Tilfælde er et forstøffet og vanartet Barn, der ikke vil respectere de givne Bestemmelser for Ordenen i en Kjøbstad, at Dommeren skal være bemyndiget til at anvende en saadan corporlig Straf paa det. Jeg kalder det en utidig Blødagtighed, ikke at ville indrømme Muligheden af eller Berettigelsen til Sigt. — Med Hensyn til Lovforslagets § 3 er der af forskellige Talere gjort Bemærkninger over de Regler, denne Paragraph indeholder for Udfærdigelsesmaaden af Politivedtægten. Den eneste Taler, der forsaavidt jeg forstod ham, egentlig ønskede nogen Forandring i denne Paragraph, var den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, med hvem jeg iøvrigt saa fuldstændig sympathiserer i den Bægt, han lægger paa det communale Initiativ, hvad der jo ogsaa vil være det høie Thing bekendt af den Maade, hvorpaa Paragraphen oprindeligt var affattet. Hvis jeg, som sagt, ikke har misforstaaet andre ærede Talere, mene de, at de kunne acquiescere ved den Affattelse, Paragraphen for Tiden har faaet, og med Hensyn til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds skal jeg bemærke, at den Anskuelse, som han syntes at dele med mig, vil, saavidt jeg skjønner, ligesaavel kunne komme til Gylldighed og kunne gjøres gjældende af Regjeringen ved den Maade, hvorpaa Paragraphen nu er affattet, som ved den oprindelige Affattelsesmaade, naar der bliver givet nærmere Forkrifter om, under hvilken Form denne Forhandling skal indledes med Communalbestyrelsen. Det maa staae til Justitsministeren som den, der har at iværksætte Loven og gennemføre den, at instruere Amtmanden om, paa hvilken Maade der skal forholdes i saa Henseende. Det maa derfor fuldstændigt staae i Justitsministerens Magt at lade det communale Initiativ komme saa meget til Gylldighed, som maa anses for nødvendigt og gavnligt for Sagen. Jeg har tid-